

Жабешко събрание.

Край голѣмия градъ минаваше малка рѣка. Край рѣката засадиха хубава градина. А до градината имаше езеро.

Но минаха години. Водата въ езерото зеления и се изпълни съ жабунекъ. Отъ дъното му изникнаха тревуляци, а надъ тѣхъ захвърчаха рояци комари и мухи. Езерото стана блато

и се изпълни съ жаби. Денемъ тѣ, наредени край брѣга, се припичаха на слънце и дебнѣха съ изпъкналитѣ си очи мушицитѣ и комаритѣ. А вечеръ, щомъ се захладѣше, дигаха такъвъ шумъ и врѣкотъ, че не даваха мира на половина градъ.

Пѣха ли нѣщо, приказваха ли си, Богъ ги знае, но цѣлата околностъ гърмѣше.

- Реке-ке-ке-кекъ! Реке-ке-ке-кекъ!
- Кувракъ, кувракъ!
- Ка-ка-ка-ка-ка, ка-ка-ка-ка-ка!
- Рррокъ, рррокъ, рррокъ!

Единъ день край езерото минаха нѣколко души, заобиколиха го, разгледаха го. Единъ отъ тѣхъ, съ очила и голѣма чанта подъ мишници, каза:

— Вонещо блато, трѣбва да се пресуши. Изъ тия буренаци и жабунеци се развѣждатъ комари. А тѣ разнасятъ най лошата треска между децата.

И още на другия день, работници отпушиха отвора на езерото и мѣтната тиня и жабунекътъ заизтичаханавънъ. Водата почна да спада. Въ блатото настѣпи ужасъ. Жабоци, жаби и жабчета останали на сухо, вдигаха страшна олелия. Тѣ се надвикваха, крѣкаха, бунтуваха. Искаха да узнаятъ, кой е тоя злосторникъ, който иска да ги пропѣди отъ царството имъ и да ги умори отъ гладъ.

Изстѣпи се най-стариятъ жабокъ, подскочи на единъ камъкъ, наду още повече корема си и съ страшно изпукани очи каза: